

Reflecții asupra creșterii – numărul 44, octombrie 2020

Cum învățăm să reacționăm la o criză medicală mondială (partea a II-a)

Intrarea lumii bahá'í în ultimul an al Planului de Cinci Ani coincide cu o criză medicală mondială care pune mari probleme societății și care schimbă contextul în care credincioșii și prietenii lor depun eforturi pentru a promova procesul de construire a comunității. Casa Universală a Dreptății, în mesajul său din 9 mai 2020 adresat tuturor Adunărilor Spirituale Naționale, a atras atenția asupra forțelor spirituale pe care fiecare credincios confirmat trebuie să le pună în ordine la ceas de restriște, precizând că „acestea sunt forțele care îi dau comunității rezistență, îi asigură integritatea și o ajută să rămână concentrată pe misiunea sa divină de a servi umanitatea și de a-i înnobila viziunea pentru viitor”. În strădaniile lor de a se adapta cu fermă hotărâre la condițiile prevalente, prietenii au valorificat capacitățile ridicate pe parcursul ciclurilor precedente, în care au cultivat un spirit de comunitate prin activitățile Planului.

Acest număr din *Reflecții asupra creșterii* este cel de-al doilea dintr-o serie care ilustrează modalitățile în care indivizii, comunitățile și instituțiile reacționează la actuala pandemie mondială. În numărul precedent v-am împărtășit detalii despre felul în care instituțiile au identificat și au răspuns la nevoi presante din cadrul comunităților devastate de coronavirus. Relatările din acest număr evidențiază inventivitatea și spiritul de inițiativă al indivizilor și grupurilor de prieteni care s-au ridicat pentru a-și aduce contribuția la bunăstarea spirituală și materială a persoanelor celor mai apropiate, au descoperit noi posibilități de largire a participării comunității și au găsit mijloace noi de a consolida modelele de activitate existente.

*****

Următoarea relatare din America de Sud descrie felul în care câteva familii au colaborat pentru a veni în întâmpinarea nevoilor care au apărut într-o vecinătate la începutul pandemiei de coronavirus.

PARAGUAY

Deoarece criza medicală a dat naștere la nevoi stringente în vecinătatea San Vicente din zona geografică **Central Asunción**, un cuplu de bahá'í care locuia în apropiere a început să se preocupe de bunăstarea numeroaselor familii implicate în lecții pentru copii, grupuri de juniori și cercuri de studiu. Iată cum descrie soția experiența pe care au avut-o colaborând îndeaproape cu o familie care este profund angajată în procesul de construire a comunității.

Încă de la începutul carantinei am fost foarte îngrijorați pentru familiile din vecinătatea noastră. Din câte am înțeles noi, mulți părinți s-au confruntat cu pierderea locului de muncă sau cu scăderea numărului de ore lucrate. Când am aflat de situația nefericită a acestor familii, eu și soțul meu ne-am rugat și ne-am consultat. Am considerat că este vital să acționăm în sprijinul lor în orice fel putem. Ne-am dat seama că cel mai important prim pas a fost să cerem ajutorul Adunării Spirituale Locale. După ce am vorbit cu membrii acesteia și i-am informat despre situație, au decis să se reunească.

A doua zi, cu sprijinul câtorva tineri, cei doi au livrat provizii cumpărate de ei la câteva familii din vecinătate despre care tinerii considerau că aveau nevoie cel mai mult de ajutor. Deși a fost o experiență frumoasă, cuplul a început să reflecteze asupra eficacității acelor acțiuni.

Ne-am pus întrebarea cum putem folosi fondurile Adunării Locale în mod optim. Am simțit responsabilitatea care atârna pe umerii noștri. Aveam mai multe idei, dar cea mai frecventă și mai puternică dintre ele era aceea că trebuie să ne implicăm prietenii din vecinătate în această inițiativă. După numeroase consultări, am decis în cele din urmă că vom urma această cale. Ne-a inspirat și scrisoarea de la Adunarea Locală în care se preciza cum urmau să fie folosite fondurile, deoarece era adresată prietenilor din nucleul din San Vicente, nu doar către mine și soțul meu. După ce am luat această decizie, am început să primim confirmări divine. A doua zi, am primit o scrisoare de la familia unuia dintre tineri; această familie era cea mai implicată în activitățile de construire a comunității. Scrisoarea ne vorbea de o inițiativă pe care o organizaseră în vecinătate prin care câteva familii pregăteau gustări și mese de prânz pentru vecini. Am remarcat că prietenii care organizau aceste prânzuri erau și cei care participau la activitățile bahá'í. Ne-au spus că, momentan, se descurcau cu donațiile de la vecini, de la organizațiile guvernamentale și de la unele biserici din vecinătate.

Această familie locuiește într-o casă situată pe o alee ce se desprinde din Calle Amistad, strada pe care au loc majoritatea activităților de construire a comunității din vecinătate. Unul dintre tinerii cei mai mari din familie a fost primul care s-a ridicat să servească, avansând în secvența de cursuri de institut, inițiind lecții pentru copii, vizitând alte familii și implicându-și frații, surorile și alți membri ai familiei. În timpul bicentenarului Nașterii lui Báb, prima întâlnire devoțională din această vecinătate s-a ținut în casa lor, fiind găzduită de bunică, o figură mult iubită. Această întâlnire a servit drept inspirație pentru multe alte familii din apropiere care și-au deschis și ele casele pentru întâlniri de adorație colectivă.

Nu a fost de mirare că această frumoasă inițiativă de a veni în întâmpinarea unor nevoi imediate pe timp de pandemie s-a ivit tocmai în această familie. Așa cum nu a fost de mirare că membrii săi, alături de membrii altor familii ai tinerilor care participau la activitățile educaționale de bază, și-au asumat responsabilitatea hrănirii copiilor, tinerilor și adulților din comunitate.

Deși fondurile au fost asigurate de Adunarea Locală, cuplul nu știa sigur care e abordarea cea mai potrivită pentru demersurile de organizare menite să acorde ajutor în San Vicente.

Ne-am dat seama că, pentru a ajunge cu adevărat la o soluție și pentru a putea să acționăm, trebuie să îi vizităm pe prieteni și să ne consultăm cu ei în persoană; nu era posibil să avem o consultare veritabilă dacă stăteam acasă. A doua zi după ce am luat această decizie, am mers în vecinătate îmbrăcată în echipamentul de protecție adecvat. Deși nu e departe de unde stăm noi, la nici patru cvartale distanță, știam deja cât de diferită este realitatea din San Vicente față de realitatea noastră. Iar diferențele s-au accentuat și mai mult în această perioadă. Pe străzile din jurul locuinței noastre, casele sunt împrejmuite cu ziduri înalte și porți securizate și nu vezi nici țipenie de om. Dar, când te apropii de vecinătatea San Vicente, dai de doi tineri care poartă măști și mănuși și care le împart copiilor pâine și biscuiți. Un cvartal mai încolo, cinci femei pregătesc prânzul pentru vecini și pentru propriile familii. Aceasta este realitatea actuală a vecinătății!

Când am ajuns acasă la familie, am fost primită cu mare drag. Am citit împreună cu ei scrisoarea Adunării Locale. Doi dintre tineri au primit sarcina să întocmească o listă cu familiile care aveau nevoie de ajutor. În această vecinătate, toți se cunosc între ei. Lista redactată de tineri conținea nu numai numele de familie, ci și prenumele tuturor membrilor, căci unor familii le erau necesare mai multe alimente deoarece aveau mai mult de cinci membri. S-a acordat atenție celor mai mici detalii.

În continuare, am făcut o listă a cumpărăturilor care urmau să intre în pachete. Și acesta a fost un exercițiu foarte interesant, căci unele articole pe care eu le credeam necesare nu li s-au părut esențiale și lor, în schimb au mai adăugat unele produse despre care știau că va fi nevoie. M-am gândit că eu nu aș fi reușit să fac această listă de una singură. Apoi am mers împreună la supermarket, emoționați să fim iar părtași la un act de servire după atâta timp. În final, ne-am întors cu cumpărăturile în vecinătate chiar în momentul când era gata să înceapă distribuția meselor. M-au invitat să mă alătur dacă pot. Deși aveam niște întâlniri în acea după-amiază, am acceptat cu mare bucurie, căci eram dornică să asist la un asemenea act de servire.

Masa era pregătită într-o curte largă orientată spre stradă, pe una din ultimele alei ce se desprind din Calle Amistad. Casa este locuită de o familie tânără cu trei copii. Unul dintre aceștia, un bebeluș de doi ani, era dat din mână în mână în timp ce mamele pregăteau tocana. M-am întâlnit cu mamele mai multor tineri care servesc în vecinătate. S-au bucurat să mă vadă, s-au arătat recunoscătoare pentru donații și m-au rugat să am grijă de mine. M-am întâlnit și cu o tânără care participă la un cerc de studiu Cartea 4; ea și fiul cel mai mare al familiei lărgite de la care a pornit totul repartizau porțiile de pâine în pungi pentru a fi distribuite în comunitate.

În timp ce dădeam o mână de ajutor unde puteam, mi-am amintit că, pentru mult timp, ne-a fost greu să lucrăm cu părinții acestor tineri deoarece nu am știut niciodată să ne organizăm de așa manieră încât să putem întreprinde activități de servire cu cei care locuiesc în vecinătate. Iar acum le vedeam pe aceste familii ducând la îndeplinire inițiativele într-un mod firesc, cu o dinamică proprie și în propriul lor ritm. M-am gândit că ar fi minunat să ne integrăm și noi în această dinamică și am simțit dorința arzătoare de a găsi o modalitate pentru a fi și noi parte din comunitatea lor.

Când a venit momentul să distribuim alimentele, au început să sosească vecinii: tineri, adulți, copii și bătrâni. M-am bucurat când i-am văzut pe vecini venind cu vase de diverse dimensiuni ca să ia tocană și pâine pentru toți membrii familiei, stând la rând la distanță unii de alții și respectând măsurile de protecție, căci știam că, pentru unii dintre ei, aceasta era singura masă a zilei. Privind cu atenție fețele fericite ale tinerilor și mamelor care distribuiau mâncare la poarta de la stradă, care era deschisă pentru toți, mi-am amintit de porțile închise și zidurile înalte aflate la doar câteva cvartale distanță.

În acea seară, familia a început să alcătuiască pachetele asigurate din fondurile Adunării Locale cu ajutorul vecinului lor și a încă doi tineri. În timp ce se organizau pentru a duce pachetele la fiecare casă, fiul cel mai mare al familiei le-a spus tuturor să nu uite să menționeze că proviziile respective erau din partea comunității bahá'í. Din când în când, un vecin mai trecea pe la ei pentru a le mulțumi pentru cadouri, ocazie cu care ei subliniau din nou că acele daruri nu proveneau de la familia lor, ci de la întreaga comunitate bahá'í.

În timp ce îi mulțumeam bunicii pentru ziua pe care o petrecusem împreună, aceasta mi-a spus: „E important ca toți vecinii să știe că familia noastră alege calea bahá'í, că suntem alături de voi și că voi faceți parte din comunitatea noastră...” În acel moment, m-am gândit cât de curios este faptul că tocmai din această casă, în care se țin întâlniri devoționale de un an și în care se rostește numele lui Bahá'u'lláh de nenumărate ori, izvorăsc asemenea binecuvântări și că sursa bunăstării acestei comunități este un grup de prieteni de pe una dintre alei care se roagă și servesc pentru progresul comunității în fiecare săptămână.

Tinerii au terminat rapid de distribuit alimentele. Dar, după ultima predare, s-au întors supărați pentru că una dintre familii fusese omisă la numărătoare și nu mai rămăsese niciun pachet pentru ea. Atunci, fără nicio ezitare, unul dintre tineri a luat pachetul familiei sale și l-a oferit pentru ceilalți, cu fața radiind de bucurie. În final, după o zi intensă, toată lumea s-a întors acasă. Stăteam adunați într-un cerc și cineva a propus să încheiem ziua cu câteva rugăciuni.

***

Următoarele relatări din America de Nord ne prezintă experiențele unor prieteni care au găsit modalități creative de a aprofunda legăturile de prietenie și de a-și adapta eforturile de construire a comunității la circumstanțele actuale.

STATELE UNITE

Într-un buletin informativ distribuit de Comitetul Zonal de Creștere din zona geografică **Washington DC** care prezintă o colecție de articole despre indivizi care depun eforturi pentru a-și adapta modelul de acțiune la efectele crizei medicale, un tânăr împărtășește o reflecție personală de natură să ne inspire.

La începutul lunii martie, am început un cerc de studiu pentru Cartea 1 cu doi dintre prietenii mei. La început am ezitat să îi întreb dacă sunt interesați să participe la acest studiu, așa că i-am invitat la câteva întâlniri devoționale și m-am consultat cu un prieten bahá'í care m-a încurajat să-i invit și la cercul de studiu; spre surprinderea mea, ambii au acceptat cu interes!

Prima întâlnire a avut loc în persoană, însă după aceea, pandemia de coronavirus a ajuns și în orașul nostru, iar autoritățile ne-au recomandat să practicăm distanțarea socială. Următoarea întâlnire am avut-o prin conferință video și, deși lumea din jurul nostru era într-o rapidă schimbare și fiecare dintre noi încerca să se familiarizeze cu noua realitate a muncii, ne-am făcut timp să ținem săptămânal cercul de studiu. La capătul acelei prime întâlniri virtuale, ambii prieteni mi-au spus că studiul materialelor de institut și reflectarea împreună le-au ridicat moralul în această perioadă dificilă. Inima mea s-a umplut de bucurie când i-am auzit. A doua zi, i-am invitat pe participanți la o întâlnire devoțională online. Voiam să ia contact cu o astfel de întâlnire în speranța că, după finalizarea Unității 2 din Cartea 1 în următoarea noastră sesiune, aveau să se simtă inspirați să găzduiască propriile lor întâlniri devoționale.

Știind că toată lumea stătea în casă de două săptămâni în condiții de stres, am sugerat să ne întâlnim într-o parcare goală, să ne aducem fiecare un scaun și să ne așezăm distanțați, respectând măsurile de precauție. Așa am și făcut și a fost o experiență uimitoare! La sfârșitul acestei sesiuni de cerc de studiu, finalizasem Unitatea 2 și am

luat decizia colectivă de a iniția o întâlnire devoțională online săptămânală la care ne vom invita familia și prietenii. După ce ne-am consultat cu privire la forma acestei întâlniri devoționale și la persoanele invitate, o participantă și-a exprimat îngrijorarea că unele dintre prietenii ei nu vor fi deschise să ni se alăture, însă un alt participant a dat imediat următoarea replică: „Dacă nu acum, atunci când?”.

Această experiență mi-a ridicat moralul la cote înalte. Sunt entuziasmat să servesc cot la cot cu cei doi prieteni ai mei care au găsit alinare și scop în Scrierile Bahá'í în aceste vremuri grele.

În zona geografică **New York City**, membrii unei echipe de propovăduire au decis să se întâlnească online și să se consulte cu privire la modul în care ar putea să cultive un spirit de comunitate în rândul vecinilor și prietenilor.

Echipa noastră de propovăduire a discutat despre trecerea în mediul online a întâlnirilor devoționale și a cercurilor de studiu și s-a luptat cu întrebările referitoare la continuarea activităților educaționale. Prin consultare, am decis că fiecare familie le poate trimite vecinilor din clădire un bilet prin care se oferă să ajute persoanele nedeplasabile cu cumpărături și rezolvarea altor probleme. De asemenea, ne-am oferit să avem convorbiri telefonice și să spunem rugăciuni online cu cei care se simt singuri și izolați. Am scos la imprimantă mesajele, le-am pus în cutiile poștale și am așteptat. A doua zi a și venit primul răspuns, scris îngrijit sub forma unei scrisori bătute la mașină: „Biletul vostru a fost remarcabil. Întreaga noastră familie a fost cu adevărat impresionată de spiritul vostru generos și de inimile voastre uriașe”.

În continuare, scrisoarea dădea mai multe detalii despre familie, iar la final ne oferea sprijinul lor – noi fiind proaspeți părinți –, care consta inclusiv în a face babysitting cu fiul nostru după ce se termină acest calvar. Fără îndoială că această relație va continua să se întărească în săptămânile și lunile care vin. Deși echipa noastră a pornit cu gândul de a se ridica pentru servirea vecinilor, am fost, la rândul nostru, impresionați de disponibilitatea altora de a ne servi pe noi.

Material pregătit sub auspiciile Centrului Internațional de Propovăduire pentru instituția Consilierilor. Este posibil ca extrasele din relatările citate să fi fost editate sub aspectul corectitudinii gramaticale, al clarității sau al lungimii. Această publicație poate fi reprodusă sau distribuită integral sau parțial în cadrul comunității bahá'í fără permisiunea Centrului de Propovăduire.